

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 56

гр. Пловдив, 18.01.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова

Членове: Веселин Д. Хаджиев
Иван М. Минчев

като разгледа докладваното от Веселин Д. Хаджиев Въззивно частно наказателно дело № 20215300602447 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.243, ал.7 от НПК.

Постъпила е частна жалба от К. ХР. Т., чрез адв. Пл.Д., против Определение № 630 от 19.10.2021 г., постановено по ЧНД № 6602/2021 г. на Районен съд Пловдив, с което е потвърдено постановление от 25.06.2021 г. на Районна прокуратура Пловдив за прекратяване на наказателното производство по ДП (сл. дело) № 247/2020 г. по описа на ОСО при Окръжна прокуратура Пловдив, пр. преписка № 7889/2019 г. по описа на Районна прокуратура Пловдив, образувано за извършено престъпление по чл.323, ал.1 от НК.

В жалбата се твърди, че атакуваното определение е незаконосъобразно и неправилно. Същото е бланкетно и липсват мотиви обосноваващи диспозитива на съдебния акт. Излагат се съображения, че разследването не е проведено пълно, всестранно и обективно, фактическата обстановка не е изяснена напълно, а съдът безкритично е възприел изводите на прокурора.

Пловдивският окръжен съд, проверявайки законосъобразността и обосноваността на атакуваното определение, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да прекрати наказателното производство, представителят на държавното обвинение е възприел следната фактическа обстановка:

Свидетелите К. ХР. Т. от гр. М. и Г. Х.Д.-А. от гр. Д. притежават право на собственост върху еднофамилна жилищна сграда, находяща се на адрес гр. Пловдив, ул.“****”предишна ул.“****”. Имотът не е поделен между тях.

Св. Т. придобил право на собственост по наследство – от майка си П.К. Т.а. Св. Д. придобила право на собственост от дарителя В.Ж. Д., като преработител на последната била Е. Б.М.

Приживе Т.а и М. стопанисвали имота съвместно. В началото на 2000 година се споразумели със свидетелите В. С. В. и Р. И. Ц. да им го продадат, поради което им го предоставили за ползване до сключване на договор за покупко-продажба. Така през посочената година свидетелите В.и Ц. заживели в къщата заедно с детето си, със знанието и без противопоставянето на собствениците Т.а и М..

На 09.02.2000 г. П. Т.а сключила предварителен договор за покупко-продажба на собствените идеални части от имота със свидетелите В.и Ц., като последните заплатили сумата от 25 000/двадесет и пет хиляди/ лева, като част от продажната цена. Срокът за сключване на окончателен договор бил до 31.12.2002 г. Тъй като такъв не бил сключен, на 26.04.2006 г. П. Т.а и синът □ К.Т. отправили нотариална покана до В. и Ц. за сключване на окончателен договор до 31.07.2004 г. или да освободят имота на тази дата при неплащане на остатъка от продажната цена.

След смъртта на Т.а и М., правото на собственост върху имота преминало върху техните наследници – К.Т. и В.Д. /майка на св. Д.-А./. През това време свидетелите В.и Ц. продължавали да живеят необезпокоявани в имота.

На 01.01.2006 г. св. Т. отдал под наем своята идеална част от имота на „****“ ЕООД, представлявано от собственика и управител – св. В., за срок

до 30.04.2006 г. На 01.05.2006 г. св. Т. сключил договор със същия предмет с „****г“ ЕООД, представлявано отново от св. В., за срок до 30.09.2006 г., който договор, след това бил трансфериран в такъв за неопределено време със съгласието на наемодателя. На 21.01.2015 г. св. Т. отправил нотариална покана до „*****“ ЕООД за прекратяване на договора за наем, считано от 06.03.2015 г. и освобождаване на процесния имот. Въпреки това свидетелите В. и Ц. не напуснали имота и продължили да го ползват.

На 25.11.2015 г. св. Т. предявил съдебна претенция към „**** ЕООД да бъде предадено държането на идеалните части от недвижимия имот. Претенцията била уважено, като в последствие св. Т. се снабдил с изпълнителен лист и било образувано изпълнително дело. Насроченото от ЧСИ за 29.11.2016 г. предаване на държането не се състояло, тъй като било установено, че в процесния имот живеят трети лица – св. В.и Ц.

На 29.11.2016 г. и 03.07.2016 г., свидетелите В. и Ц. подавали молби до Районния съд с искане да бъдат признати за собственици на имота по давност, като и в двата случая молбите им са били връщани поради неотстраняване на нередовности в дадения от съда срок.

Междувременно, на 05.07.2018 г. било насрочено отново и извършено предаване на държането върху недвижим имот - от длъжника, „****“ ЕООД на вискателя Т.. На посочената дата св. А. Г. – помощник ЧСИ в кантората на ЧСИ П.И., предал на св. Т. ключове от имота, конституирал го като държател на $\frac{1}{2}$ идеални части от имота, но не извел длъжника „****г“ ЕООД от другата $\frac{1}{2}$ идеална част от имота, тъй като по отношение на нея нямал изпълнителен титул. В процеса на осъществяване на служебните си задължение, св. Г. забелязал, че целият имот се ползва от обитателите му като дом, а не като офис. След приключване на изпълнителното действие, свидетелите В. и Ц. продължили да живеят в къщата.

На 11.09.2018 г. св. В.Ж. Д. прехвърлила правото си на собственост върху процесния имот на дъщеря си - св. Г. Д.-А.

На 12.12.2018 г. св. Т. отправил нотариална покана до „****“ ЕООД да изнесе вещи си, но свидетелите В. и Ц. не освободили имота, а продължили да живеят в него.

На 07.04.2019 г. свидетелите Т. и Д.-А. посетили имота, където били

посрещнати от св. Ц., която им обяснила, че живеят в къщата със св. В. и водят дела за придобиване правото на собственост. Св. Т. се скарал със св. Ц., тъй като имотът не бил освободен, съгласно споразумението им от 05.07.2018 г., след което той и св. Д.-А. си тръгнали.

На 19.04.2019 г. свидетелите Т. и Д.-А. отправили нотариална покана до свидетелите В. и Ц. да освободят процесния имот, като последните не удовлетворили искането им – нито изнесли вещите си от имота нито го напуснали. Двата продължили да живеят в къщата, като я смятали за семейно жилище. Поради това, на 17.12.2019 г. отново преявили съдебен иска с аргумента, че са придобили право на собственост върху имота въз основа на давностно владение, упражнявано необезпокоявано в продължение на повече от 10 години. Исковата молба отново била върната поради неотстраняване на нередовности в дадения от съда срок.

Собствениците на съседните имоти познавали свидетелите В. и Ц. като единствени собственици на процесната къща.

С протокол на осн. чл.65 от ЗМВР, св. В. бил предупреден да не се саморазправя със св. Т. и всички спорни въпроси да изяснят по законов ред.

На 09.08.2019 г. св. Т. подал жалба в Четвърто РУП Пловдив относно случилото се, а на 11.10.2019 г. жалба подала и св. Д.-А., като по случая било образувано досъдебно производство.

При така установеното от фактическа страна, прокурорът е направил извод, че поведението на свидетелите В. В. и Р. Ц. не може да бъде отнесено нито към общото самоуправство по чл.323, ал.1 от НК, нито към специалното такова по ал.2 на същия член. Не е налице и умишъл за пренебрегване на установения ред за решаване на спора относно правото на собственост върху процесния имот, нито осуетяване или пречене на изпълнение на съдебно решение. Според прокурора, анализът на доказателствата сочи на гражданско-правен спор, който следва да се реши чрез отнасянето му до надлежния съд или евентуално престъпление по чл.170, ал.4 от НК, което с оглед разпоредбата на чл.175 от НК, се преследва по тжба на пострадалия до съда.

С атакуваното определение, Районният съд е намерил изводите на прокурора за липса на престъпление по чл.323, ал.1 от НК или друго престъпление от общ характер за правилни, обосновани и мотивирани, поради което и е потвърдил постановлението за прекратяване на

наказателното производство.

Настоящата въззивна инстанция споделя напълно заключенията прокурора и на Районния съд.

Самоуправството по чл.323 от НК е престъпление против установения от закона ред за легитимно решаване на спорове и съставлява посегателство срещу авторитета на правосъдието, независимо че в някои случаи предмет на посегателство може да е имот или вещ. За съставомерността на деянието е необходимо деецът да промени противоправно фактическото положение във връзка с оспорваното от него действително или предполагаемо право, със съзнанието за наличния (съществуващ или приключил) спор за него и да осъществи реализация на претенцията си не по установения ред. (*Решение № 219 от 11.12.2018 г. на ВКС по н. д. № 810/2018 г., I н. о., НК*) От обективна страна изпълнителното деяние на престъплението по чл. 323, ал. 1 НК се изразява в осъществяване самоволно, не по установения от закон ред, на едно действително или предполагаемо, чуждо или на дееца право, което се оспорва от друго лице. Деянието по чл. 323, ал. 1 НК не може да се осъществи чрез бездействие. (*Решение № 297 от 28.06.2011 г. на ВКС по н. д. № 1547/2011 г., III н. о., НК*)

В разглеждания случай следва да се установява не кой е собственик и/или ползвател на имота, съответно, кой какви права има върху този имот – доколкото това е въпрос от гражданско-правен характер, а дали има нарушение на установения в страната законов ред за разрешаване на спорове.

По делото е безспорно установено, че процесният недвижим имот, находящ се на адрес гр. Пловдив, ул.“**** е собственост на жалбоподателя К.Т. и на свид. Г. Д.-А.. Установено е също така, че същите в продължение на дълги години са лишени от възможността да ползват пълноценно собствения си недвижим имот. Наред с това, обаче, няма данни свидетелите В. В. и Р. Ц. да са се настанили в жилището без знанието и против волята на собствениците. Видно от материалите по делото, жилището им е предоставено за ползване още в началото на 2000 г., от тогавашните собственици Т.а и М., до сключване на договор за покупко-продажба. Впоследствие, след като собствеността на имота преминава върху Т. и Д.-А., въпреки че такъв договор не бил сключен, свидетелите В. и Ц. продължавали да обитават необезпокоявано имота на същото основание. Св. Т. дори е

сключил два договора за наем с различни дружества, представлявани от св. В., като вторият договор, със съгласието на наемодателя, бил трансформиран в такъв за неопределено време, което показва, че Т. е бил съгласен В. и съпругата му да продължат да обитават жилището. Дали и какъв наем е плащан, платена ли е сумата от 25 000/двадесет и пет хиляди/ лева, като част от продажната цена по предварителен договор за покупко-продажба, са въпроси извън предмета на това наказателно производство, доколкото евентуална претенция на някоя от страните в тази насока следва да се предяви, доказва и установи по гражданско-правен ред.

Действията на свидетелите В. и Ц., и по-точно отказът да извършат нещо – да напуснат имота, са насочени към това да продължат да живеят в жилището, смятайки го за свое, т.е. от тяхна страна не е внесено изменение във съществуващото правно и фактическо положение при владението на този имот. Както е посочено в цитираното по-горе решение на ВКС, състава на престъплението по ч.323, ал.1 от НК не може да се осъществи с бездействие.

Сключения от св. Т. договор за отдаване под наем на идеални части от имот (който явно се ползва като жилище) с юридическо лице представлявано от живеещия в имота, предполага последвалото Решение № 1545/09.05.2016 г. на РС-Пловдив, с което „Х****Г“ ЕООД е осъдено да предаде държането на идеални части от имота, формално то не се отнася до поведението на В. и Ц., като физически лица. В. и Ц. не са били отстранявани от имота по надлежния ред, следователно не може да бъде ангажирана наказателната им отговорност и по ал.2 от чл.323 от НК.

Няма данни срещу В. и Ц., като физически лица, да има влязло в сила съдебно решение във връзка с процесния имот, изпълнението на което те да са осуетили, с което да се обоснове противоправно поведение, визирано в разпоредбата на чл.296, ал.1 от НК.

Единственото правонарушение, което евентуално може да се обсъжда в разглеждания случай, е това по чл.170, ал.4 от НК (противозаконно оставане в чуждо жилище), което както е посочено в постановлението за прекратяване на наказателното производство, а и в обжалваното определение, не е престъпление от общ а от частен характер, а за него наказателното преследване се възбужда по тѣжба на пострадалия до съда – чл.175, ал.1 от НК.

Анализът на събрания по досъдебното производство доказателствен материал потвърждава извода на прокурорът, че липсва елемент от състава на самоуправство по смисъла на чл. 323, ал. 1 НК, тъй като не е налице промяна на фактическото положение, извършено противоправно от В. или Ц. Не е налице и нарушение на ал.2 от същия член на НК, както и няма данни за друго престъпление от общ характер, поради което наказателното производство на осн. чл.24, ал.1, т.1 от НПК следва да се прекрати.

В заключение, настоящата въззивна инстанция намира, че разследването по ДП (сл.дело) № 247/2020 г. по описа на ОСлО при Окръжна прокуратура Пловдив е проведено пълно, всестранно и обективно, изчерпани са всички доказателствени източници, като изводите на прокурора за липса на престъпление са аргументирани, правилни и законосъобразни.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че атакуваното определение, с което е потвърдено постановлението за прекратяване на наказателното производство по ДП (сл.дело) № 247/2020 г. по описа на ОСлО при Окръжна прокуратура Пловдив, като законосъобразно, правилно и съответстващо на събраните по делото доказателства следва да се потвърди.

Мотивиран от гореизложеното, и на основание чл.243, ал.8 от НПК
Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 630 от 19.10.2021 г., постановено по ЧНД № 6602/2021 г. на Районен съд Пловдив, с което е потвърдено постановление от 25.06.2021 г. на Районна прокуратура Пловдив за прекратяване на наказателното производство по ДП (сл. дело) № 247/2020 г. по описа на ОСО при Окръжна прокуратура Пловдив, водено за престъпление по чл.323, ал.1 от НК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____
2. _____